

180 lleidatans afirmen que és possible ser cristià

Sota el lema «Soc cristià. I ara què?», el primer dissabte de febrer, 180 persones, pertanyents a diferents associacions cristianes de la diòcesi lleidatana, han participat en una trobada a la Casa del l'Església (Acadèmia Mariana), organitzada per l'Àrea d'Evangelització del bisbat de Lleida. L'objectiu ha estat reflexionar com ha de ser la presència dels cristians en la societat actual.

La trobada ha consistit en una taula d'experiències en la que cinc ponents han explicat com viuen la seva fe cristiana, avui, en els seus respectius ambients (política, voluntariat, família, treball). Posteriorment, els participants s'ha reunit per posar en comú, en petits grups, com viuen també la seva fe. La trobada ha conclòs amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel nostre bisbe Joan Piris.

Experiència d'exercicis espirituals

Un bon grup de sacerdots hem participat, fa unes setmanes, en uns exercicis espirituals organitzats pel bisbat. Hem estat acompanyats pel nostre bisbe Joan Piris.

Dirigits per Mons. Sebastià Taltaull, les meditacions, que han estat un regal per a tots, s'han centrat en la vida de Jesús, des del Pessebre a la Creu, i com aquesta porta a la Resurrecció. Han versat, també, sobre l'Eucaristia, font i cimel en la vida i missió de l'Església.

L'Eucaristia, la Litúrgia de les Hores, l'Adoració al Santíssim, el silenci, la reflexió personal, tots han sigut moments privilegiats.

Com a cloenda, hem tingut una trobada fraterna en la que hem posat en comú tot el que hem viscut. Ens ha servit per enfortir el nostre ministeri pastoral, sabent-nos humils treballadors de la vinya del Senyor.

Animem tothom a gaudir d'uns dies de pregària i de trobada amb el Senyor. Amb paraules de l'apòstol, sabem que «l'amor humà s'alimenta de l'amor diví».

Gràcies, bisbe Sebastià. Les vostres paraules han estat una flama de l'Esperit. Que aquesta resti sempre encesa en nosaltres.

**Mn. Santiago Mataix
Mn. Josep M. Cebrià**

AJUDANT A VIURE

Testimonis de fraternitat

La Jornada d'Hispanoamèrica és una cita anual en les nostres Esglésies des de 1959 i aquest any porta com a lema «Amèrica, porta oberta a la missió».

Fa 15 anys, el beat Joan Pau II ens demanava «proclamar amb goig i fe ferma que Déu és comunió i que aquesta comunió, existent en l'Església i essencial a la seva naturalesa, cal manifestar-la mitjançant signes concrets» (cfr. *Ecclesia in America*, 33). Un gest ben concret i visible és la cooperació entre les nostres Esglésies diocesanes i les d'Amèrica Llatina, en una i altra direcció. Mai no ho agraiem prou perquè aquestes experiències missioneres de persones laiques i consagrades o dels mateixos mossens, deixant el propi país per tal de cooperar amb altres esglésies més necessitades, és el millor indicador de la vitalitat de la fe de les comunitats cristianes: un intercanvi que, a més, enriqueix les mateixes comunitats que els envien o els reben i que ens ajuda a tenir una visió més universal de l'Església.

Els qui creiem en el Déu de Jesús, intentem organitzar-nos la vida des d'Ell amb una forma de seguiment que ens fa viure clarament preocupats i compromesos en la construcció progressiva d'aquest «somni de Déu» que l'Evangelí anomena «Regne». Però aquest seguiment no es pot viure només en la pura interioritat, sinó en la història (el contrari és espiritualisme) i encarnant-se en les situacions, amb una mirada atenta per entreveure cap on van les coses. Una «lectura creient» (diem ara) que hem de fer amb agilitat mental per assimilar la realitat canviant, sense enyorances nostàlgiques del passat i amb una arriscada confiança en el futur.

Doncs bé, malgrat les contradiccions i ambigüitats existents, podríem dir que a la nostra societat hi ha un profund anhel de fraternitat sense fronteres. I com que tota la vida eclesial està determinada per la missió, és urgent el testimoni de persones i comunitats que posen de manifest que la seva fe i la participació en la comunió trinitària els duu a transformar les relacions humanes a la manera de Jesús, que no ha cercat mai el seu propi benefici (*Filip 2,11ss*).

Repetim molt que, en un món secular, hem de viure centrats en «l'essencial» presentant la dimensió transcendent de la persona humana que nosaltres mateixos hem pogut experimentar gràcies a Jesús de Natzaret. És això el que s'ha de manifestar en les nostres vides amb un tipus de convivència en el que l'acolliment i l'atenció recíproca ens faci superar diferències, aïllaments i marginacions. És una bona manera de fer veure la presència solidària i compassiva de Déu en aquest món.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

▶ **ÀNGEL DE ARRIBA**

Atur i fe

L'Àngel de Arriba és pare de família. Té 58 anys, l'abril de 2011 va haver de tancar la seva empresa i, des de llavors, és a l'atur. En aquell moment va tenir una barreja de sentiments, perquè amb la seva edat i aquesta greu crisi econòmica va pensar: la vida laboral s'ha acabat per a mi. Malgrat tot, la fe l'ha ajudat a viure aquesta nova situació. La seva experiència l'ha volgut plasmar en un llibre que ha editat ell mateix, que pot ajudar a totes les persones que es trobin en la mateixa situació.

Atur i fe transmet esperança i convida a cercar la fe (<http://aturife.blogspot.com>).

Com l'ha ajudat la fe a superar aquesta situació?

M'ha donat força, esperança, ganes de lluitar i, sobretot, m'ha ajudat a comprendre més els altres; a ser més sensible, més humà, i a estimar Déu amb més profunditat. Ell és qui m'ha donat força per continuar endavant en els moments pitjors. No m'ha deixat mai sol.

Les persones sense feina el poden arribar a entendre?

Em poden entendre si obren el seu cor a Déu, si troben refugi en la fe i tenen un guia espiritual. Perquè si tenen fe, Déu proveirà, els donarà forces per lluitar i per sortir d'aquesta situació.

Com pot ajudar el llibre les persones a l'atur?

Explico com la fe m'ajuda a superar cada dia a l'atur. Sant Francesc resumeix molt bé per què estem patint tant aquesta crisi, demostra la simplicitat de la vida: «Jo necessito poques coses i el poc que necessito ho necessito poc». La meua experiència pot servir a tothom, aturat o no, perquè qui cerqui la fe i la trobi veurà com la seva vida canvia i serà més feliç.

Òscar Bardají i Martí

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

Una visió global del Sermó de la Muntanya

1. Tot un programa de vida i saviesa. El Sermó de la Muntanya és, si fa no fa, l'autoretrat de Jesús i la carta magna dels seus seguidors. Frapa un Mahatma Gandhi. Les actituds més fondes que proposa són fruit de la gràcia de Déu, que ens fa humils i senzills.

2. Al voltant de la Benaurança del cor net. Jesús no ha vingut a abolir la Llei sinó a donar-li plenitud. La plenitud és la seva persona. La plenitud és l'amor del primer i el segon manaments que resumeixen tota la Llei i els Profetes. L'Evangelí, i concretament el Sermó de la Muntanya, assumeix aquest doble manament en la Regla d'Or: «Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin». I afegeix: «Jo us dic que si no sou més justos que els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas en el Regne del cel.»

3. La benaurança de la misericòrdia. És la superació de la Llei del Talió per l'amor misericordiós que aixeca el qui està en la misèria del poder, la violència i la corrupció. La misericòrdia diu: «Estimeu els enemics». Exclou la venjança i suposa el perdó i l'oblit de l'ofensa. La misericòrdia diu: «Sigueu perfectes (en l'Amor) com el Pare del cel és perfecte (en l'Amor)». El Levític deia: «Sereu sants com jo sóc sant». Es tracta d'imitar Déu. Quin programa per fer-ho en l'amistat amb Déu? Des de l'interior de l'home, fins a l'exterior del món. Per què ens cal ser més del que aparentem ser? Perquè els nostres pensaments tinguin el coixí del silenci i puguem rebre l'amor que ve de Déu.

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(Déu fa créixer les persones, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

LES NOVES ESPIRITUALITATS

Els continguts del diàleg sobre la fe

Per facilitar un diàleg respectuós i enriquidor entre el cristianisme i les noves espiritualitats cal també plantejar-se el problema dels continguts: és a dir, sobre quins temes parlem?

Una de les principals acusacions que s'adrecen a les noves formes religioses és la superficialitat. En general, pateixen un greu dèficit de profunditat, ja que els manquen models fiables destil·lats al llarg de l'experiència històrica. Molts d'aquests corrents són el resultat de modes psicològiques i encara cal contrastar-les amb la concreció històrica per destriar el gra de la palla.

Segons Lluís Duch, una de les característiques fonamentals del que es considera la Nova Era és la rotunda despreocupació ètica. En canvi, el Déu de Jesús és el Déu dels pobres i el perill de centrar-se exclusivament en l'espiritualitat és evadir-se de la lluita per la justícia. L'experiència cristiana vincula la pregària amb la política, la contemplació amb el compromís. És una crida a la transformació de les condicions sociopolítiques que provoquen un món injust. L'esteticisme postmodern, presentista i egocèntric, pot erosionar l'estructura més íntima de la fe cristiana. Potser tenia raó Chesterton quan afirmava que l'home que ha deixat de creure en Déu no és que no cregui en res, és que s'ho creu tot.

Josep Otón

(El reencantament postmodern, Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2012)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

La fe de l'endemà

La fe s'ha anat fent concreta i personalitzant durant el procés catecumenal, des del moment en què es demana a l'Església fins al moment mateix del baptisme en què la fe esdevé la llum que guia tota la vida del batejat.

Sens dubte, el baptisme rebut amb fe i amb la il·lusió espiritual de viure com pertoca als qui Déu s'ha adoptat com a fills, marca una fita en qui comença a viure la vida cristiana, tenint com a nord la fe rebuda.

Però el batejat ha de tenir molt clar que aquesta fita és un començament. És aleshores quan ha de posar els cinc sentits per mantenir íntegra la fe que el fa viure *fidel* a Crist, en qui ha nascut de nou. Això ho ha de defensar, lluitant per mantenir la fe.

Dit d'una altra manera, el qui és batejat ha de comptar que viure cristianament no és fàcil. Més aviat és un combat, un noble combat per no tornar a la vida d'abans d'haver rebut el do de la fe. Sant Joan recorda i encoratja els qui han estat batejats, dient-los que «els qui han nascut de Déu vencen el món. La victòria que ha vençut el món és la nostra fe» (1Jn 5,4). I sant Pau no s'està de dir al seu deixeble Timoteu: «He lliurat un bon combat, he acabat la cursa, he conservat la fe» (2Tm 4,7).

Les expressions són les pròpies d'un combatent. Recorden que la vida cristiana és un noble combat per no perdre el do de la fe que s'ha rebut. Quan es beneeix l'oli dels catecúmens ja es parla en aquest sentit: aquest oli és «símbol de fortalesa en el combat», «dóna coratge per lluitar contra el mal», perquè amb la força i protecció d'aquest oli, s'emprenqui «la lluita de la vida cristiana». L'endemà del baptisme, cal començar a lluitar més que mai perquè la fe, com Crist mateix, sigui la llum de la nostra vida.

Josep Urdeix

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 3. ✚ **Diumenge III de Quaresma** [(lit. hores 3a setm.): ■ Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9. Aquest diumenge o qualsevol dia de la setmana, es poden fer: Ex 17,3-7 / Sl 94 / Rm 5,1-2.5-8 / Jn 4,5-42]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; santa Màrcia, vg. i mr.
- 4. **Dilluns** [■ 2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Luci I, papa (romà, 253-254) i mr.
- 5. **Dimarts** [■ Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà.
- 6. **Dimecres** [■ Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe.
- 7. **Dijous** [■ Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.
- 8. **Divendres** [■ Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH).
- 9. **Dissabte** [■ Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. oblates benedictines; sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV).

DIUMENGE III DE QUARESMA

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 3,1-8a.10.13-15)

En aquells dies, Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot madianita. Tot guiant el seu ramat desert enllà, arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu. L'àngel del Senyor se li aparegué en una flama enmig de la bardissa. Va mirar, i s'adonà que la bardissa cremava, però no es consumia. Moisès es va dir: «Deixa'm anar a veure aquesta visió extraordinària: què ho fa que no es cremi la bardissa». El Senyor veié que s'acostava per mirar. Llavors Déu el cridà de la bardissa estant: «Moisès, Moisès». Ell respongué: «Aquí em teniu». Déu li digué: «No t'acostis aquí. Descalça't, que el lloc on ets és terra sagrada». I afegí: «Jo sóc el Déu del teu pare, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob». Moisès es cobrí la cara, perquè no gosava mirar Déu.

Llavors el Senyor li digué: «He vist les penes del meu poble al país d'Egipte i he sentit el clam que li arrenquen els seus explotadors. Conec els seus sofriments. Baixaré, doncs, a alliberar-lo del poder dels egipcis i a fer-lo pujar d'aquell país cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel».

Moisès digué a Déu: «Quan anirà a trobar els israelites i els diré: "El Déu dels vostres pares m'envia a vosaltres", si ells em pregunten quin és el seu nom, què he de respondre?» Déu li contestà: «Jo sóc el qui sóc». I afegí: «Respon així als israelites: "Jo sóc m'envia a vosaltres"». Déu digué encara a Moisès: «Digues això als israelites: "Jahvè (el qui és), el Déu dels vostres pares, Déu d'Abraham, Déu d'Isaac, Déu de Jacob, m'envia a vosaltres. Aquest serà el meu nom per sempre, amb aquest nom em tindran present totes les generacions"».

▶ Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R. Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

El Senyor fa justícia als oprimits, / sentència a favor d'ells. / Ha revelat a Moisès els seus camins, / el seu estil d'obrar, als fills d'Israel. R. «El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, ric en l'amor». / El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,1-6.10-12)

Germans, no vull que us passi per alt una lliçó de la història. Els nostres pares estaven tots emparats per aquest núvol, tots passaren el Mar Roig i tots, en el núvol i en el mar, van rebre com un baptisme que els unia a Moisès. Tots es van alimentar amb el mateix menjar espiritual, tots van beure la mateixa beguda espiritual, ja que bevien d'una roca espiritual que els acompanyava i aquesta roca significava el Crist. Malgrat tot, la gran majoria no foren agradables a Déu ja que quedaren estesos pel desert. Tot això era un exemple per a nosaltres, perquè no desitgem allò que no és bo, com ells ho feren. No murmureu, com ho feren alguns d'ells que van morir a mans de l'Exterminador. Tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim. Per tant, els qui es creuen estar fermes, que mirin de no caure.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 13,1-9)

Per aquell temps, alguns dels qui eren presents contaren a Jesús el cas d'uns galileus, com Pilat havia barrejat la sang d'ells amb la de les víctimes que oferien en sacrifici. Jesús els respongué: «Us penseu que aquells galileus van ser malmenats perquè havien estat més pecadors que tots els altres galileus? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual. I aquells divuit homes que van morir quan els caigué a sobre la torre de Siloè, us penseu que eren més culpables que tots els altres habitants de Jerusalem? Us asseguro que no: si no us convertiu, tots acabareu igual». I els digué aquesta paràbola: «Un home que tenia una figuera a la vinya, anà a cercar-hi fruit i no n'hi trobà. En veure això, digué al vinyater: "Mira, fa tres anys que vinc a cercar fruit d'aquesta figuera i no n'hi trobo. Talla-la d'una vegada. Per què la tinc, si no fa més que ocupar la terra?" Ell li contestà: "Senyor, deixeu-la encara aquest any. Cavaré la terra i la feramaré, a veure si fa fruit d'ara endavant; si no, ja la podreu tallar"».

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 3,1-8a.13-15)

En aquellos días, Moisés pastoreaba el rebaño de su suegro Jetró, sacerdote de Madián; llevó el rebaño trashumando por el desierto hasta llegar a Horeb, el monte de Dios. El ángel del Señor se le apareció en una llamarada entre las zarzas. Moisés se fijó: la zarza ardía sin consumirse. Moisés se dijo: «Voy a acercarme a mirar este espectáculo admirable, a ver cómo es que no se quema la zarza.» Viendo el Señor que Moisés se acercaba a mirar, lo llamó desde la zarza: «Moisés, Moisés.» Respondió él: «Aquí estoy.» Dijo Dios: «No te acerques; quítate las sandalias de los pies, pues el sitio que pisas es terreno sagrado.» Y añadió: «Yo soy el Dios de tus padres, el Dios de Abraham, el Dios de Isaac, el Dios de Jacob.» Moisés se tapó la cara, temeroso de ver a Dios.

El Señor le dijo: «He visto la opresión de mi pueblo en Egipto, he oído sus quejas contra los opresores, me he fijado en sus sufrimientos. Voy a bajar a librarlos de los egipcios, a sacarlos de esta tierra, para llevarlos a una tierra fértil y espaciosa, tierra que mana leche y miel.»

Moisés replicó a Dios: «Mira, yo iré a los israelitas y les diré: "El Dios de vuestros padres me ha enviado a vosotros." Si ellos me preguntan cómo se llama, ¿qué les respondo?» Dios dijo a Moisés: «"Soy el que soy"; esto dirás a los israelitas: "'Yo-soy' me envía a vosotros".» Dios añadió: «Esto dirás a los israelitas: "Yahvé (Él-es), Dios de vuestros padres, Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob, me envía a vosotros. Este es mi nombre para siempre: así me llamaréis de generación en generación."»

Jesucrist, el Salvador. Obra de Fernando Gallego (s. xv), Museu del Prado (Madrid)

▶ Salmo responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R. Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa / y te colma de gracia y de ternura. R.

El Señor hace justicia / y defiende a todos los oprimidos; / enseñó sus caminos a Moisés / y sus hazañas a los hijos de Israel. R.

El Señor es compasivo y misericordioso, / lento a la ira y rico en clemencia; / como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre sus fieles. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,1-6.10-12)

No quiero que ignoréis, hermanos, que nuestros padres estuvieron todos bajo la nube y todos atravesaron el mar y todos fueron bautizados en Moisés por la nube y el mar; y todos comieron el mismo alimento espiritual; y todos bebieron la misma bebida espiritual, pues bebían de la roca espiritual que los seguía; y la roca era Cristo. Pero la mayoría de ellos no agradaron a Dios, pues sus cuerpos quedaron tendidos en el desierto.

Estas cosas sucedieron en figura para nosotros, para que no codiciemos el mal como lo hicieron aquellos. No protestéis, como protestaron algunos de ellos, y perecieron a manos del Exterminador. Todo esto les sucedía como un ejemplo y fue escrito para escarmiento nuestro, a quienes nos ha tocado vivir en la última de las edades. Por lo tanto, el que se cree seguro, ¡cuidado!, no caiga.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 13,1-9)

En una ocasión, se presentaron algunos a contar a Jesús lo de los galileos cuya sangre vertió Pilato con la de los sacrificios que ofrecían. Jesús contestó: «¿Pensáis que esos galileos eran más pecadores que los demás galileos, porque acabaron así? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis lo mismo. Y aquellos dieciocho que murieron aplastados por la torre de Siloé, ¿pensáis que eran más culpables que los demás habitantes de Jerusalén? Os digo que no; y, si no os convertís, todos pereceréis de la misma manera.»

Y les dijo esta paràbola: «Uno tenía una higuera plantada en su viña, y fue a buscar fruto en ella, y no lo encontró. Dijo entonces al viñador: "Ya ves: tres años llevo viniendo a buscar fruto en esta higuera, y no lo encuentro. Córta-la. ¿Para qué va a ocupar terreno en balde?" Pero el viñador contestó: "Señor, déjala todavía este año; yo cavaré alrededor y le echaré estiércol, a ver si da fruto. Si no, la cortas."»

COMENTARI

Si no us convertiu, acabareu malament

El cicle C de lectures quaresmals gira al voltant de la crida a la conversió davant del perdó que Déu ens ofereix per Jesucrist. En època de Jesús era freqüent pensar allò de «qui la fa, la paga», fins i tot davant Déu. L'anomenada *teologia de la retribució* considera que Déu castiga els dolents i premia els bons, ja en aquesta vida. Per això les malalties, els fracassos i els accidents eren vistos com a càstig de Déu.

L'evangeli ens reporta la reacció de Jesús davant les opinions de la gent a causa de dos fets esfereïdors: les víctimes mortals d'una revolta contra Pilat i les víctimes de l'esfondrament de la torre de Siloè. La gent

pensa que aquestes persones mortes ho han estat a conseqüència del seu pecat. Déu els ha castigat com a pecadors que eren. Jesús sap, però, de quin fang estem pastats i coneix el pecat que rau en el cor de tota persona. Tots necessitem de la conversió.

En un segon moment, Jesús posa l'exemple de la figuera que no dona fruit. Per què ha de continuar xuclant vitalitat a la vinya, si no és capaç de produir, després de tres anys, les figures esperades? Sobtadament, el vinyater proposa a l'amo d'esperar encara un any més, mentre s'incrementen les atencions a la figuera. Si no, ja arribarà el moment de tallar-la. En el context de la crida a la conversió, la paràbola ens presenta el moment actual com una pròrroga que Déu ens concedeix per

veure si, finalment, donem el fruit que ell espera de nosaltres o no.

D'aquesta manera Déu mostra la seva paciència envers nosaltres. La seva paciència, però, no és il·limitada: té data de caducitat. Ens toca a nosaltres respondre-hi responsablement amb el canvi de cor i de vida. Les expressions de Jesús són dures: «Si no us convertiu, tots acabareu igual... si no ja la podreu tallar». I és que ens hi juguem molt: la vida amb ell o sense ell!

La crida a la conversió ressona en la Quaresma, mentre avancem cap a la Pasqua. Resulta decisiu fer més evangèlica la nostra vida, per poder participar, també nosaltres, del misteri pasqual del Crist.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (31/10/2012) en l'Any de la Fe

«La nostra fe és veritablement personal només si és alhora comunitària: pot ser «la meua fe» només si viu i es mou en el «nosaltres» de l'Església, només si és la nostra fe, la nostra fe comuna en l'única Església.»

«L'Església, per tant, des del principi, és el lloc de la fe, el lloc de transmissió de la fe, el lloc en què, mitjançant el baptisme, estem immersos en el misteri pasqual de la mort i resurrecció de Crist, que ens allibera de l'esclavitud del pecat, ens dóna la llibertat de fills i ens introdueix en la comunió amb el Déu tri». «Déu [...] ha volgut santificar i salvar els homes no individualment, sense cap connexió els uns amb els altres, sinó que els ha constituït en un poble que el reconegué de veritat i el servís santament» (*Lumen Gentium*, 9).

«Un cristià que es deixa guiar i formar de mica en mica per la fe de l'Església, malgrat les seves debilitats, les seves limitacions i les seves dificultats, es torna com una finestra oberta a la llum del Déu viu, que rep aquesta llum i la transmet al món.»

(www.vatican.va/audiencies)

Celebració a la parròquia de Santa Teresa Jornet

La Unitat Pastoral de Cappont ha celebrat, el darrer diumenge de gener, la festa patronal d'una de les seves parròquies, Santa Teresa Jornet.

En la monició d'entrada de l'Eucaristia, la superiora de la Comunitat d'Aitona de les Germetes dels Ancians Desemparats, població natal de la santa, va recordar que hi ha 210 residències d'aquesta congregació i què s'atenen ac-

tualment 26.000 ancians, 13.000 a Espanya i els altres en residències establertes en 17 nacions diferents.

Santa Teresa Jornet Ibars és la santa catalana més venerada a tot el món.

La coral del barri «Cants i Rialles» ha ajudat amb els seus cants a solemnitzar l'Eucaristia.

Mary Bometón

Comiat C.O.R. (Comitè Óscar Romero)

En el comiat, hi han assistit membres dels comitès catalans: de Barcelona, Terrassa, Sabadell i, com no, voluntaris i socis de Lleida...

L'Eucaristia, celebrada per Mn. Carles Santmartín i Mn. Xavier Navarro, ha estat una acció de gràcies per aquests anys compartits plens de projectes i testimonis. Amb les seves paraules «volem que tots aquests valors que hem descobert siguin posats al servei de la justícia. Continuarem treballant... No podem ni volem perdre ningú. Hi ha molta feina a fer en la construcció del Regne de Déu. Des de les realitats noves que vivim, continuarem fent xarxes i ponts».

El C.O.R. de Lleida no ha mort, solament s'ha transformat.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 20 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 3 de març:**
Tercer diumenge de Quaresma.
—Convivència vocacional de joves.
—18 h, recés a la Catedral.
—Dia d'Hispanoamèrica.
- **Dilluns, 4 de març:**
—Setmana de la Família (del 4 al 10).
—10.30 h, trobada de mossens, arxiprestats Baix Urgell-Garrigues i Segrià-la Noguera-la Ribagorça.
—11 h, trobada cloenda a l'arxiprestat Gardeny.
- **Dimarts, 5 de març:**
—17.30 h, visita dels nens de catequesi del col·legi Claver.
- **Dimecres 6 i dijous 7 de març:**
—21 h, Diàlegs prematrimonials.
- **Divendres, 8 de març:**
Festa de Sant Joan de Déu.
—10 h, Eucaristia Parc de Bombers de Lleida.
—11.30 h, Eucaristia al Centre de Sant Joan de Déu d'Almacelles.
—19 h, Consell Pastoral Diocesà, Acadèmia Mariana.
- **Dissabte, 9 de març:**
—9.45 h, III Trobada d'entitats d'acció caritativa i social, pavelló Maristes.
—18 h, Estudis Bíblics, parròquia Santa Maria Magdalena.
—Diàlegs prematrimonials (cap de setmana).
- **Diumenge, 10 de març:**
Quart diumenge de Quaresma.
—18 h, Adoració al Santíssim, Catedral.
—Pregària per les vocacions.

AYUDANDO A VIVIR

Testimonios de fraternidad

La Jornada de Hispanoamérica es una cita anual en nuestras Iglesias desde 1959 y este año lleva como lema «América, puerta abierta a la misión».

Hace 15 años, el beato Juan Pablo II nos pedía «proclamar con gozo y fe firme que Dios es comunión y que esta comunión, existente en la Iglesia y esencial a su naturaleza, hay que manifestarla mediante signos concretos» (*Ecclesia in America*, 33).

Un gesto muy concreto y visible es la cooperación entre nuestras Iglesias diocesanas y las de América Latina, en una y otra dirección. Nunca lo agradeceremos bastante porque estas experiencias misioneras de personas laicas y consagradas o de los sacerdotes, dejando el propio país para cooperar con otras iglesias más necesitadas, es el mejor indicador de la vitalidad de la fe de las comunidades cristianas: un intercambio que, además, enriquece a las mismas comunidades que les envían o reciben y que nos

ayuda a tener una visión más universal de la Iglesia.

Quienes creemos en el Dios de Jesús, intentamos organizarnos la vida desde Él con una forma de seguimiento que nos hace vivir claramente preocupados y comprometidos en la construcción progresiva de este «sueño de Dios» que el Evangelio llama «Reino». Pero este seguimiento no se puede vivir sólo en la pura interioridad sino en la historia (lo contrario es espiritualismo) y encarnándose en las situaciones, con una mirada atenta para vislumbrar hacia dónde van las cosas. Una «lectura creyente» (decimos ahora) que tenemos que hacer con agilidad mental para asimilar la realidad cambiante, sin añoranzas nostálgicas del pasado y con una arriesgada confianza en el futuro.

Pues bien, a pesar de las contradicciones y ambigüedades existentes, podríamos decir que en nuestra sociedad hay un profundo anhelo de fraternidad sin fronteras. Y como toda la vida

eclesial está determinada por la misión, es urgente el testimonio de personas y comunidades que ponen de manifiesto que su fe y la participación en la comunión trinitaria les lleva a transformar las relaciones humanas al modo de Jesús, que no ha buscado nunca su propio beneficio (*Filip 2,11ss*).

Repetimos mucho que, en un mundo secular, debemos vivir centrados en «lo esencial» presentando esa dimensión trascendente de la persona humana que nosotros mismos hemos podido experimentar gracias a Jesús de Nazaret. Es esto lo que debe manifestarse en nuestras vidas con un tipo de convivencia en el que la acogida y la atención recíproca nos hagan superar diferencias, aislamientos y marginaciones. Es una buena manera de hacer ver la presencia solidaria y compasiva de Dios en este mundo.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737